

Arrest

nr. 261 828 van 7 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 mei 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SÖZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 11 november 2020 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op de gezinshereniging met de zus van de echtgenote van zijn broer, die de Spaanse nationaliteit heeft en in België verblijft.

Deze aanvraag resulteerde in een beslissing van 31 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, tegen dewelke verzoeker een beroep indiende dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is gekend onder het nr. X.

Ook op 31 mei 2021 werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten;

[...]

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 31.05.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

Artikel 74/11. §1. tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort, afgeleverd op 23.01.2019 te Luik zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met de Spaanse zus van de echtgenote van zijn broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 24.07.2020, werd geweigerd op 26.11.2020. Deze weigering (bijlage 20) werden aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing in en diende een week na de betekening ervan, opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer, zijn schoonzus of de zus van zijn schoonzus. Uit de documenten die betrokkene voorlegde bij zijn tweede aanvraag blijkt immers dat hij beschikt over een diploma als vrachtwagen chauffeur en werkwilbig en werkvaardig is. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 261 827 van heden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 5 en 15 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 62, 74/11, §1 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het hoorrecht. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een manifeste appreciatiefout en machtsoverschrijding en –misbruik.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“La décision attaquée a pour objet d’interdire à Monsieur E.M. l’entrée sur le territoire du Royaume ainsi que sur le territoire des Etats Schengen durant une période 3 ans aux motifs entre-autres qu’il n’est pas en possession d’un passeport revêtu d’un visa et qu’il a, à deux reprises, introduit une demande de regroupement familial sur vase de l’article 47/1 2° de la loi du 15 décembre 19080.

Monsieur s’en défend et conteste fermement cette motivation dès lors qu’il n’a fait que suivre les informations d’un conseil précédent, ne connaissant lui-même rien en cette matière.

Il n’a nullement eu l’intention de détourner la loi de sa finalité contrairement à ce qui est indiqué dans la décision litigieuse.

L’article 74/11 §1er précise « la durée de l’interdiction d’entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas »

L’article 74/11 §2, alinéa 2, «le ministre ou son délégué peut s’abstenir d’imposer une interdiction d’entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires »

L’article 74/13 stipule « Lors de la prise d’une décision d’éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l’intérêt supérieur de l’enfant, de la vie familiale, et de l’état de santé du ressortissant d’un pays tiers concerné »

Pour remplir cette obligation, la partie adverse doit donner l’occasion à la partie requérante de faire valoir ses observations avant de prendre une décision d’interdiction d’entrée de 3 ans !

Or, en l’espèce, cela n’a pas été réalisé. Le requérant n’a pas été entendu préalablement à la prise de décision relative à l’interdiction d’entrée par l’Office des Etrangers et n’a donc pas été en mesure de faire utilement valoir ses observations quant à sa situation en Belgique.

L’Office des Etrangers ne se pose d’ailleurs aucune question par rapport à une violation éventuelle de l’article 3 de la CEDH en cas de retour au Maroc.

La partie adverse n’a donc pas respecté le droit d’être entendu.

En l’espèce, la partie adverse n’a nullement tenu compte de la situation concrète du requérant : la longue durée de séjour sur le territoire : Le Conseil souligne que, lorsque la longueur de séjour s’est développée dans le cadre d’un séjour irrégulier, l’illégalité du séjour ne peut justifier en soi le rejet d’une demande de séjour sur base de l’article 9 bis de la Loi. En conséquence, le Conseil considère que la partie défenderesse a méconnu le large pouvoir d’appréciation dont elle bénéficie en la matière et dans le cadre duquel elle ne peut se limiter à dénier toute possibilité d’accorder un séjour sur la base de la longueur du séjour en raison d’un séjour irrégulier. » (CCE, Arrêt n° 238 625 du 16 juillet 2020)

la présence de son frère, l’absence de relations avec le pays d’origine, l’absence de passé criminel :

La partie adverse a adopté une motivation stéréotypée; le motif allégué par la partie adverse relève plus d’une position de principe déduite d’un arrêt du Conseil d’Etat et non de l’appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande. (CE, Arrêt n° 99287 du 20 mars 2013)

Le droit d'être entendu est considéré par le Conseil d'Etat comme un principe de bonne administration mis en oeuvre pour autant qu'il s'agisse d'une mesure individuelle prise par l'autorité qui affecte gravement les intérêts du destinataire et que cette mesure soit basée sur le comportement personnel de l'intéressé. (M. Lys, « les conséquences de la violation du droit d'être entendu sur la légalité d'une mesure d'interdiction d'entrée » Newsletter EDEM, septembre 2014) (CCE, 27 août 2014, arrêt n° 128.272)

Le Conseil d'Etat rappelle que le droit pour toute personne d'être entendue est un principe général de droit de l'Union.

« Dès que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie adverse, son droit à être entendu a impliqué que le requérant l'invitait à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter. Le premier juge a donc pu décider légalement que le principe général du droit de l'Union du respect des droits de la défense n'a pas été respecté par le requérant car la partie adverse n'a pu faire valoir son point de vue qu'à l'égard de l'OQTet non à propos de l'interdiction d'entrée. » (CE, 15 décembre 2015, n° 233257)

Or, la partie adverse n'a nullement tenu compte de ces éléments dans la décision querellée.

Lorsque la partie adverse est à l'initiative d'une mesure contraignante comme à l'égard du requérant, elle se doit de l'entendre préalablement et de l'interroger quant aux éventuels éléments qui pourraient être importants dans la mise en balance des intérêts ce qui ne fut pas le cas en l'espèce. (RW, arrêt n° 153.911, du 5 octobre 2015)

La partie adverse a ainsi manqué à son devoir de motivation, de minutie.

Aussi, les motifs ainsi avancés par la partie adverse dans la décision querellée apparaissent totalement passe-partout et ne remplissent dès lors pas les exigences posées par les dispositions de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Pour rappel : l'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

Or, en l'espèce, ce rapport raisonnable fait défaut.

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs - de droit et de fait - qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation. (J. Jaumotte, Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative, in Le Conseil d'Etat de Belgique cinquante ans après sa création, p.636 à 638)

La partie adverse a dès lors failli à son obligation de motivation formelle.

Par conséquent, la décision querellée doit être annulée."

2.1.2. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker zich in casu niet dienstig kan beroepen op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, nu die bepaling uitsluitend betrekking heeft op de beslissing tot verwijdering, terwijl een inreisverbod niet zulk een beslissing is.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit § 1, tweede lid, 2° volgt dat de minister of zijn gemachtigde ertoe gehouden is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd met als reden dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Verzoeker betwist niet dat zijn eerste aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd met een beslissing van 26 november 2020 waarbij hem ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel. Hij toont derhalve niet aan dat geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij de discretionaire bevoegdheid heeft om van deze bepaling gebruik te maken, niet de verplichting. Het komt derhalve aan verzoeker toe om aan te tonen dat de verwerende partij, door het opleggen van het thans bestreden inreisverbod kennelijk onredelijk, onwettig of in strijd met de stukken van het dossier heeft gehandeld.

Verzoeker betoogt dat hij niet de intentie had om de procedure van art 47/2 van de Vreemdelingenwet te misbruiken, maar dat hij enkel het advies van zijn voormalig raadsman opvolgde. Deze loutere bewering is evenwel niet van aard om aan te tonen dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om de vaststelling dat verzoeker 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met de Spaanse zus van de echtgenote van zijn broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, en dat hij niet in beroep ging tegen de daaropvolgende weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten maar integendeel een week na de betekening ervan, opnieuw een aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag, te betrekken bij de specifieke omstandigheden van de zaak, zoals dat is voorgeschreven door artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet om de duur van het inreisverbod te bepalen.

Verzoeker stelt verder dat hij niet werd gehoord aangaande zijn situatie in België en meer in het bijzonder over zijn lange verblijfsduur in het Rijk, de aanwezigheid van zijn broer, het feit dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en het feit dat hij geen strafblad heeft. Hij verwijt de verwerende partij dan ook een stereotype motivering die niet vertrekt vanuit zijn specifieke situatie.

Het recht om te worden gehoord, als algemeen beginsel van Unierecht, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord,

naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort, afgeleverd op 23.01.2019 te Luik zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

[...]

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer, zijn schoonzus of de zus van zijn schoonzus. Uit de documenten die betrokkene voorlegde bij zijn tweede aanvraag blijkt immers dat hij beschikt over een diploma als vrachtwagen chauffeur en werkwilbig en werkvaardig is. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene”.

Er werd dus rekening gehouden met het feit dat verzoekers verblijfsduur in België niet kan worden bepaald en met de aanwezigheid van zijn broer, zijn schoonzus en haar zus. Opdat hij een belang zou hebben bij zijn grief dat hij niet werd gehoord, komt het verzoeker toe om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn verblijfsduur wél vaststaat en om welke redenen van hem niet zou kunnen worden verwacht dat hij zijn leven verder opbouwt in zijn land van herkomst, temeer nu hij werkwilbig en werkvaardig is. Verzoeker vergenoegt zich evenwel met een algemene verwijzing naar de vermeende duur van zijn verblijf in België en het feit dat hij alle banden met zijn land van herkomst zou zijn verloren, maar hij brengt hiervan geen enkel begin van bewijs bij.

Voor het overige toont verzoeker niet aan dat het feit dat hij een blanco strafverleden heeft een impact zou hebben gehad op de bestreden beslissing, meer nog toont hij niet aan dat de verwerende partij daarvan niet op de hoogte zou zijn geweest.

Tot slot, waar verzoeker betoogt dat geen onderzoek is gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), kan worden volstaan met de vaststelling dat het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in het licht van artikel 3 van het EVRM onlosmakelijk verbonden is met zijn verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2016 (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepalingen, de verwerende partij verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, dan zal zij *ipso facto* ervan verhindert zijn om een inreisverbod op te leggen. Deze aangevoerde schending kan dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch is op zich niet relevant ten aanzien van het met deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod. Hierbij moet worden geduïd dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet). Er valt dan ook niet in te zien waarom de gemachtigde dit risico had moeten beoordelen in het licht van de totstandkoming van het thans bestreden inreisverbod en derhalve evenmin in welke mate het feit dat verzoeker hierover zou zijn gehoord enige relevantie zou kunnen hebben gehad.

Verzoeker toont, samenvattend, dus niet met concrete elementen aan dat, mocht hij zijn gehoord, hij elementen had kunnen aanvoeren die het besluitvormingsproces mogelijk een andere wending hadden gegeven. De aangevoerde schending van het hoorrecht kan niet leiden tot de gevraagde vernietiging.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker evenmin aan dat niet afdoende of stereotiep werd gemotiveerd over zijn specifieke situatie of dat niet deugdelijk werd besloten tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

2.1.3. Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hier werd besproken, kan in zijn geheel niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM en wordt uiteengezet als volgt:

« La décision querellée porte atteinte au droit de Monsieur E.M. de poursuivre une vie privée et familiale sur le territoire du Royaume puisqu'elle lui en interdit l'entrée pendant 3 ans.

La partie adverse n'en a nullement tenu compte et n'a pas effectué, avant de prendre pareille décision, un examen rigoureux de la cause, en fonction des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance.

L'obligation ainsi démesurée infligée au requérant par la partie adverse porte atteinte au droit au respect de sa vie familiale, (voir en ce sens CE Arrêt n° 101.183 du 26 novembre 2001)

La partie adverse n'a pas eu égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de la requérante.

Il s'agit d'une ingérence étatique nullement justifiée, totalement disproportionnée et nullement fondée sur un besoin social impérieux.

(Nys M, L'immigration familiale à l'épreuve du droit, Le droit de l'étranger à mener une vie familiale normale, 2002 : CEDH, Arrêt Berrehab (1988), Arrêt Mustaquim (1999) ; Van Drooghenbroeck,, Les dossiers du JT, 57, « le droit au respect de la vie privée et familiale, du domicile et de la correspondance », p56-57))

Ce faisant, la décision viole la disposition de l'article 8 de la CEDH.

La partie adverse ne procède pas à un examen attentif et sérieux de la situation ni ne réalise de mise en balance des intérêts en présence.

« Que la partie adverse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 3 de la CEDH et l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence... »

L'acte attaqué est pris en violation des dispositions reprises au moyen et doit, par conséquent, être annulé.»

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van

bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker, geboren in 1982, moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn broer, schoonzus en de zus van zijn schoonzus aantone, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten, temeer nu uit het arrest nr. 261 827 van heden blijkt dat zijn verblijfsaanvraag werd geweigerd omdat niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in de periode voorafgaand aan de aanvraag.

Verzoeker blijft op dat vlak volledig in gebreke. Het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM kan dus niet worden aangenomen zodat verzoeker zich niet op deze bepaling kan beroepen.

In de mate, ten slotte, dat verzoeker zich nog op een privéleven in België beroept, moet erop worden gewezen dat hij weliswaar elders in zijn verzoekschrift heeft gewezen op de duur van zijn verblijf in België, maar niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze had geoordeeld dat het niet zeker is wanneer verzoeker België zou zijn binnengekomen. Hoe dan ook brengt hij geen enkel concreet begin van bewijs bij van het door hem beweerde opgebouwde privéleven, dat bestaat uit het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96), zodat hij ook wat dit aspect betreft niet aantoot dat hij in België een beschermenswaardig privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In die optiek is het derhalve niet in strijd met artikel 8 van het EVRM en geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat *“Betrokkene [...] een volwassen persoon [is] waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer, zijn schoonzus of de zus van zijn schoonzus.”*

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS